

ROBERT DESNOS VERSEI

A világ végén *A világ végén*

Pofáznak a fekete utcán, amelynek végében
Pofáznak a fekete utcán, amelynek végében
Vize nem borzong a partnak.
Ez az ablakon kidobott csikk mi csillagot vet
Még egyre pofáznak a fekete utcán.
Fogátok be a pofátok!
Súlyos éj, beszívhatatlan.
Egy sikoly közel felénk, már-már megérint,
ámde még épp előttünk.
Elhal még épp előttünk.

Valahol a nagyvilágban, egy töltés lábánál
Valahol a nagyvilágban, egy töltés lábánál
Katonaszökevény egyezkedik oly örökkel, akik
Nyelvét nem értik.

Strófák a rue Saint-Martinról *Strófák a rue Saint-Martinról*

Nem szeretem a rue Saint-Martin
Nem szeretem a rue Saint-Martin
Mióta elhagyta André Platard
Nem szeretem a rue Saint-Martin.
Nem is kell semmi, még a bor se már.

A rue Saint-Martin már nem szeretem
A rue Saint-Martin már nem szeretem
Mióta André Platard messze jár
Barátom, barátom, jó emberem.
Vele éltem én egy kenyéren.
Gimborám ő, és nincs már jelen.
Éltünk innen egy reggel.
Elvittek. Nyomában néma-néma csend.
Az utcánkban többé még nem jelent.

Nem segít itt már semmiféle szent,
Nem segít itt már semmiféle szent,
Kiviható Merit, Jacques-ot, Gervais-t, Martin,
A dombok közt büvő Valérient,
Műlik a napok. Nincs hír, csak a csend.
André Platard elhagyta a rue Saint-Martin.

[1942]
[1942]

Holnap *Holnap*

Százezer évesen se rokkannék belé még.
Százezer évesen se rokkannék belé még.
Hogy várjalak, jövő, kit reményünk ígér.
Nyöghet a vén idő, hátát fájlalva, térdét:
Új minden pikadat, új valamennyi éj.

Csak túl sok hónapunk telt strázsálásba vesztve,
Csak túl sok hónapunk telt strázsálásba vesztve,
Hogy őrizzük a fényt és szítsuk a tüzet;
Suttogunk s fülelünk minden aprócska neszre,
De elhal mind hamar. Mi tét volt, elveszett.

Mégis a vaksötét mélyén a ragyogó nap
Mégis a vaksötét mélyén a ragyogó nap
Szép ajándékait hirdemük szüntelen.
Azt lessük éberén, mikor virrad a holnap,
Mely bizonyítaná: ez végre a jelen.

[1942]
[1942]

Sírfelirat *Sírfelirat*

En, ezer éve holt, ebben a korban éltem
En, ezer éve holt, ebben a korban éltem.
Nem csúful hulltam el. Csak úztón, mint a vad.
S mert börtönbe szorult minden emberi érdem,
Álcás szolgák között csak én voltam szabad.

E korban éltem én, mégis szabad maradtam.
E korban éltem én, mégis szabad maradtam.
Elnéztem, mint forog szép egyensúlyban itt
Fejem fölött az ég, folyó és föld alattam,
S hogy ontják évszakok mézük s madaraik.

Mint sáfránodtatok a kincsekkel, ti élők?
Mint sáfránodtatok a kincsekkel, ti élők?
Bánjátok-e e kort, mely megvergődretett?
Vetettetek magot, közösi kalászba érőt?
A városom vajon szebb lett-e tőletek?

Tölem ne féljtek, én élő nem vagyok.
Tölem ne féljtek, én élő nem vagyok.
Testem és szellemem már egyaránt halott.

[1944]
[1944]

Az utolsó költemény *Az utolsó költemény*

Olyan erősen álmodtalak,
Olyan erősen álmodtalak,
Annyira jártam, annyira beszéltem,
Annyira szerettem, annyira kötöttem,
Hogy semmim sem maradt belőled,
Csak az maradt, hogy árny legyek a többi árny
közé,
Hogy százszor árnyabb legyek minden árnynál,
Az árny legyek, mely visszatér majd újra-újra
Napfényes életedbe.

GEORGI N. FORBESZKI
TÍMÁR GYÖRGY FORDÍTÁSAI